

รักเมืองไทยทัวร์

บริษัท รักเมืองไทยทัวร์ จำกัด

Tel.02-873-6880 (AUTO) Fax.02-873-6700

E-mail : Rakmuangthaitour v2@hotmail.com

ใบอนุญาตนำเที่ยวเลขที่ 12/668

facebook

เที่ยวทั่วไทยกับรักเมืองไทยทัวร์

เมืองเว้ได้รับขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกในการประชุมคณะกรรมการมรดกโลกสมัยสามัญครั้งที่ 17 เมื่อปี พ.ศ. 2536 ที่เมืองการ์ตาเฮนา ประเทศโคลอมเบียเรากเริ่มนั้นเว้เป็นเมืองหลวงของราชวงศ์เหงียน ซึ่งปกครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของเวียดนามตอนใต้ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17-19

เว้มีฐานะเป็นเมืองหลวงของประเทศจนถึงปี พ.ศ. 2488 เมื่อจักรพรรดิบัว ด้อย แห่งเวียดนามทรง สละราชสมบัติ และมีการก่อตั้งรัฐบาลคอมมิวนิสต์ขึ้นที่ฮานอย ทางตอนเหนือของเวียดนาม ต่อมาในปี พ.ศ. 2492 จักรพรรดิบัว ด้อย ทรงได้รับการช่วยเหลือจากชาวฝรั่งเศสในอาณานิคม และทรงก่อตั้งเมือง หลวงใหม่ คือ ไช่่งอน ทางใต้ของประเทศ

ในช่วงสงครามเวียดนาม เว้อยู่ในตำแหน่งที่ใกล้กับอาณาเขตระหว่างเวียดนามเหนือและเวียดนาม ใต้ โดยเว้อยู่ในอาณาเขตของเวียดนามใต้ ในปี พ.ศ. 2511 ตัวเมืองได้รับความเสียหายอย่างหนัก โดยเฉพาะโบราณสถานหลายแห่งที่ระดมยิงและถูกระเบิดจากกองทัพอเมริกัน แม้หลังสงครามสงบลงแล้ว เหล่าโบราณสถานก็ยังไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ เนื่องจากถูกกลุ่มผู้นำคอมมิวนิสต์และชาวเวียดนาม บางส่วนมองว่าเป็นสัญลักษณ์ของระบอบศักดินาในอดีต แต่หลังจากที่แนวคิดทางการเมืองได้ เปลี่ยนแปลงไป ก็เริ่มมีการบูรณะโบราณสถานบางส่วนมาจนถึงปัจจุบัน

•เมืองแหว หรือ เว้ เวียดนามกลาง เป็นเมืองมรดกโลก องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ UNESCO ได้ขึ้นทะเบียนให้เมืองแหวเป็นมรดกโลกสองครั้ง ด้วยกัน คือ

1. ทางโบราณคดีเมื่อวันที่ 11ธันวาคม พ.ศ 2536 2. ทางศิลปะวัฒนธรรมเมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ 2546 • เมืองแหวอยู่ในเขตจังหวัดเถื่อเทียนแหว (Thua Thien Hue) เป็นจังหวัดอยู่ตอนบนของภาคกลางเวียดนาม โดยทางทิศตะวันตกจะติดกับแนวชายแดนของประเทศลาวและทางทิศตะวันออกก็จะติดกับทะเลจีนใต้ เมืองแหวอยู่ห่างจากกรุงฮานอยไปทางทิศเหนือประมาณ 660 กิโลเมตรและนครโฮจิมินห์ไปทางทิศใต้ประมาณ 1080 กิโลเมตร มีเนื้อที่ราว 70 ตารางกิโลเมตร มีชายหาดทะเลยาวประมาณ 120 กิโลเมตร เดิมทีนั้น เมืองแหวเป็นอาณาเขตตอนบนของอาณาจักรจาม แต่มาในปี ค.ศ 1306 ได้ตกมาอยู่ในเขตมณฑลถ่วนหวา (Thuan Hoa) ซึ่งประกอบด้วยจังหวัดกว๋างตรี (Quang Tri) จังหวัดเถื่อเทียนแหว และส่วนพื้นที่ตอนบนของจังหวัดกว๋างนาม (Quang Nam)

• การที่มีการเรียกว่าเมืองแหวนั้นได้มีขึ้นในช่วงครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 15 ในสมัยขององค์พระมหากษัตริย์ เลเถนห์โตง (Le Thanh Tong) และได้มาเป็นศูนย์กลางแห่งแรกของสมัยจอมเหวียน (Chua Nguyen) เมื่อได้ให้มาตั้งอยู่ที่กิมลอง (Kim Long) ของเมืองแหวตอนปี ค.ศ 1636 หลังจากนั้น (ค.ศ 1687) จึงได้ทำการย้ายให้มาอยู่ที่ฝูซวน (Phu Xuan) คือพระราชวังแหวนนั่นเอง ช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 18 ฝูซวนเป็นศูนย์กลางทางการเมือง ทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของ ส่วนฝ่ายใน (Dang Trong) ต่อมาก็ได้ตั้งเป็นเมืองกรุงแห่งการเป็นเอกราชของราชวงศ์ไตเซิน (Trieu Dai Tay Son ค.ศ 1788 ถึง 1801) ตั้งแต่ปี ค.ศ 1802 ถึง 1945 เมืองแหวได้มาเป็นเมืองหลวงของประเทศเวียดนามเอกราชครั้งแรกโดยราชวงศ์เหวียน (Trieu Nguyen) ซึ่งเป็นราชวงศ์ที่มีองค์กษัตริย์ทรงครองราชสมบัติรวมทั้งหมด 13 พระองค์และช่วงเวลาที่ว่านี้เองจึงได้มีการก่อสร้างครั้งใหญ่โต ซึ่งสามาถทำให้เมืองแหวได้รับการลงทะเบียนให้เป็นมรดกโลก โดยองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ UNESCO ตามมาถึงสองครั้ง ด้วยกัน ครั้งแรก เมื่อ วันที่ 6 -11 เดือนธันวาคม ค.ศ 1993 ทางโบราณคดี และครั้งที่สองเมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน ค.ศ 2003 ทางศิลปะวัฒนธรรม แหวเป็นเมืองหลวงของประเทศเวียดนามช่วงปี ค.ศ 1802 ถึง 1945 นั้น ได้ทำให้สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ วิถีชีวิตและวัฒนธรรมที่มี

ลักษณะอันเด่นชัดเป็นเฉพาะของเมืองกรุงตามมาเสมือนเงาตามตัว ทั้งนี้ สามารถเห็นได้จากโบราณวัตถุและโบราณสถานที่มีจำนวนมากมาย อาทิ พระราชวัง

- พระราชวังแห่งนี้ได้ถูกแบ่งออกเป็นสองเขต คือ เขตโบราณวัตถุและโบราณสถานที่ถูกจัดให้อยู่ภายนอก และเขตโบราณวัตถุและโบราณสถานที่ได้ถูกจัดให้อยู่ภายในของวัง ทั้งนี้ โบราณวัตถุและโบราณสถานที่ยังจัดอยู่ภายนอก ได้แก่

1 พลับพลาผู้บรรณเลา (Phu Van Lau) เป็นอาคารอยู่ทางทิศใต้ของด้านหน้าพระราชวังพลับพลา ฯ แห่งนี้นอกจากเป็นสถานที่ที่ องค์พระมหากษัตริย์เสด็จพระราชดำเนินพระกรณียกิจส่วนพระองค์แล้วยังเป็นสถานที่ใช้แจ้งพระบรมราชโองการและจัดงานเฉลิมฉลองเนื่องในโอกาสต่างๆ อีกด้วย

2 ตำหนักเทืองบาก (Th-uong Bac) และตำหนักเถืองบาก (Th-uong Bac) เป็นสถานที่ใช้ต้อนรับคณะทูตจากต่างประเทศที่เดินทางมาติดต่อราชการรวมทั้งทางการค้าด้วย ตำหนัก ฯ ที่ว่านี้ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของพระราชวัง

3 ปราการบิ่นห์ด่าย (Tran Binh Dai) อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของพระราชวัง โดยเป็นกำแพงล้อมไว้รอบด้าน มีความยาวถึง 1 กิโลเมตร ซึ่งปราการที่ว่านี้ ที่มีความสูงประมาณ 5 ถึง 5.8 เมตรและมีความหนา 1.3 เมตร เดิมใช้เป็นป้อมบังคับการ ปราการบิ่นห์ด่าย ยังมีอีกชื่อที่ส่วนมากจะใช้เรียกกัน คือปราการมังก่า (Don Mang Ca) คำว่ามังก่าคือเหืองกันเอง

- ที่มาของคำว่ามังก่าคือภายในปราการมีป้อมน้ำสองป้อมที่มีต้นป้อมติดกันแต่แยกออกเป็นสองส่วนคล้ายตัว "V" ในตัวอักษรภาษาอังกฤษ และ ส่วนโบราณวัตถุและโบราณสถานที่ถูกจัดให้อยู่ภายในของวัง ก็จะมีการแยกเป็นเขตไป(เฉพาะในบางส่วนเท่านั้น) ทั้งนี้ บริเวณของวังประกอบด้วย 3 ชั้น คือ ฝ่องเถันธ์ (Phong Thanh) หว่างเถันธ์ (Hoang Thanh) และตือเก๋มเถันธ์ (Tu Cam Thanh)

ในภาษาเวียดนามนั้น คำว่า "ฝ่อง (Phong)" เป็นคำเดียวที่มีความหมายคือ "ป้องกัน" หรือ "หุ้ม" และในส่วนของ "ฝ่องเถันธ์" ซึ่งเป็นคำผสมนั้น ก็จะเลือกเอาความหมาย "ป้องกัน" เนื่องจากคำ "เถันธ์ (Thanh)" เองมันจะเป็นคำเดียวเหมือนกันก็จริง แต่จะมีมากความหมายอยู่ อาทิ "กำแพง" หรือ "เป็น" หรือ

"เท่ากับ" และฯลฯ เมื่อคำเดียวสองคำที่ได้กล่าวมานี้ถูกนำมาประกอบเป็นคำผสม"ฟองแถ่นท์" ก็จะมี ความหมายใหม่เกิดขึ้นมา ซึ่งในกรณีที่ว่านี้ก็จะมีความหมายเดียว คือ "กำแพงป้องกัน" และ คำ "แถ่นท์" ใน "หว่างแถ่นท์" กับใน "ตื่อเกิ่มแถ่นท์" ก็มีความหมายเช่นเดียวกัน คือ"กำแพง (Thanh)" ส่วนคำ "หว่าง (Hoang)" นี้มีความหมายคือ"ขัตติยราชสกุล"และ "หว่างแถ่นท์ (Hoang Thanh)" ก็จะกล่าวถึง เขตหรือบริเวณของพระราชวัง "ตื่อเกิ่มแถ่นท์" ก็เป็นคำผสมเช่นเดียวกันโดยมีคำเดียวอยู่ 3 คำได้แก่คำ "ตื่อ (Tu)"คำ"เกิ่ม (Cam)"และ"แถ่นท์" สำหรับคำ"ตื่อ (Tu)"จะมีมากความหมายและ ในกรณีนี้จะใช้ ความหมายว่า "ตาย"หรือ "ประหารชีวิต"ส่วนคำ"เกิ่ม (Cam)" มีความหมายเดียวคือ "ห้าม"และ"ตื่อเกิ่ม แถ่นท์ (Tu Cam Thànħ)" คือ "พระบรมมหาราชวัง"เป็นเขตต้องห้าม บุคคลใดฝ่าฝืนจักต้องประหาร ชีวิต ทั้งนี้ ก็มีผู้จำนวนไม่น้อยได้พยายามอธิบายว่า ที่จริงแล้ว "ตื่อเกิ่มแถ่นท์ (Tu Cam Thànħ)"หาใช่ "เป็นเขตต้องห้าม" แต่อย่างใด หากแต่มาจากสีของกำแพงนั้นเป็นสีชมพูเท่านั้นเองและรากศัพท์โบราณ ได้ระบุว่า "ตื่อ (Tu)" นั้นเองมีความหมายคือ "สีชมพูผสมน้ำเงิน" ซึ่งในความจริง แล้วกำแพงของ "พระบรมมหาราชวัง"แห่งนี้ไม่เคยได้เป็นสีอย่างที่ว่าแต่อย่างใดเลยแม้แต่น้อย จึงได้กลายเป็นการมามอง ว่า"ในบริเวณของพระบรมมหาราชวังได้มีการปลูกไม้ดอก ซึ่งจะให้ดอกเป็นสีชมพู

วัดเจดีย์เทียนมู่ ตั้งอยู่บนฝั่งซ้ายของแม่น้ำหอม วัดแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นในสมัยจาม และถือว่าเป็น ศูนย์กลางทางพุทธศาสนานิกายเซน ซึ่งลักษณะทาง สถาปัตยกรรมจะเป็นการผสมผสานกันระหว่างความ เชื่อของศาสนาพุทธนิกายมหายาน เข้ากับศิลปะและ สถาปัตยกรรมจีน ได้อย่างลงตัว จุดเด่นของวัดแห่งนี้ อยู่ที่องค์เจดีย์เทียนมู่ มีลักษณะเป็นหอคอยเจดีย์ทรง เก่ง 8 เหลี่ยม สูง 7 ชั้น แต่ละชั้นเป็นตัวแทนของชาติ ภาพต่างๆ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทางด้านซ้ายและ ด้านขวาเป็นที่ตั้งของศิลาจารึกกระษัตริย์ขนาดใหญ่มี น้ำหนักถึง 2,000 กิโลกรัม

สุสานจักรพรรดิโตอู้ก (Tomb of Tu Duc)

- ที่ตั้ง : อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองเว้
- สุสานของพระเจ้าโตอู้ก แม้จะมีตัวอาคารไม่มากนัก แต่ก็มีความสวยงามลงตัวของสถานที่ ซึ่งตามบันทึกกล่าวว่าพระองค์ได้ทรงออกแบบเองเกือบทั้งสิ้น สุสานแห่งนี้สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2407 ใช้เวลา 3 ปี จึงแล้วเสร็จ โดยใช้แรงงานคนถึง 3,000 คน พระเจ้าโตอู้กเป็นโอรสของพระเจ้าเถี่ยวตรีจักรพรรดิองค์ที่ 4 แห่งราชวงศ์เหวียนที่ทรงครองราชย์นานถึง 36 ปี
- จุดเด่นน่าชมของสุสานแห่งนี้ คือ ตำหนัก 2 แห่งภายใต้อาคารไม้เก่าแก่ที่ตั้งอยู่ริมทะเลสาบคู่เคียง อันรายล้อมด้วยดอกบัวที่บานสะพรั่งส่งกลิ่นหอมไปทั่ว พระองค์ทรงใช้เวลาว่างในตำหนักแห่งนี้ นิพนธ์บทกวีและพักผ่อนหย่อนใจด้วยการตกปลา ถัดมาที่ส่วนกลางของสุสานมีศิลาจารึกขนาดใหญ่ที่กล่าวถึงพระเกียรติคุณและเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้นในรัชสมัย และอาคารทรงโรงขนาดใหญ่ที่ใช้เป็นโรงละครสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ส่วนตัวสุสานของพระองค์นั้นอยู่ด้านในสุด รายล้อมไปด้วยความร่มรื่นของทิวสน

รักเมืองไทยทัวร์

บริษัท รักเมืองไทยทัวร์ จำกัด

ใบอนุญาตนำเที่ยวเลขที่ 12/668

Tel.02-873-6880 (AUTO) Fax.02-873-6700

facebook

E-mail : Rakmuangthaitour v2@hotmail.com

เที่ยวทั่วไทยกับรักเมืองไทยทัวร์

ต้นไม้ที่แสดงถึงความเป็นอมตะ เพราะมีต้นไม้เพียงชนิดเดียวเท่านั้นที่มีใบเขียวตลอดปี ชาวเวียดนามจึงนำไปเปรียบเทียบกับความเป็นอมตะขององค์จักรพรรดิแห่งราชวงศ์เหงียน

เมืองดานัง เมืองท่าที่สำคัญ ตั้งอยู่ศูนย์กลางระหว่างภาคเหนือภาคใต้ของเวียดนาม เป็นศูนย์กลางของเส้นทางรถยนต์ รถไฟ เส้นทางเดินเรือ และเส้นทางการบิน พวกเราไปถึงดานังพักที่นั่น 1 คืน รุ่งเช้านั่งรถจากดานังเข้าปากเซ นอนปากเซ 1คืน และนั่งรถจากปากเซมาถึงหมอซิดได้เลยครับ สะดวกมาก เดียวนี้ขส.บริการเส้นทางกรุงเทพ-ปากเซแล้ว สำหรับการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในครั้งนี้ก็จะขออำลาท่านจากกายยอดเขาฮายเวิน นี้เลยสวัสดิ์ครับ